

PER QUÈ ÉS, LA DE SANT MAGÍ, TANTA FESTA, TANT DE TOTS I TANT D'AQUÍ¹

Ramon Turull

Perquè conté tots els elements primordials de tota festa. Marc, motiu, identitat. I gent, alegria, música, color.

Perquè, com l'aigua de la Brufaganya, ens ve de lluny. Quan el convent del Dominics s'instal·là a la part superior del barri, el segle XIV, ells iniciaren i estengueren la devoció a Sant Magí. El carrer principal dit de la Vall, perquè conduïa a la Vall de l'Ondara, passa a ser el Carrer de Sant Magí. El 1790 es construí la capella d'aquest nom, tocant a un dels portals històrics que donava accés a la llavors vila de Cervera. L'inoblidable mossèn Josep M. Arques havia trobat, documentat al segle XVII, el costum d'anar a buscar l'aigua miraclera a Sant Magí de la Brufaganya i entrar-la a Cervera -com es continua fent al capvespre de la vigília de la festa- en càntirs portats per cavalleries guarnides amb boix i gatell. Una figura amb barba i gaiato, representant el sant, els capitans del barri i una banda de música precedeixen el seguici.

Perquè en la festa s'agermanen la tradició i l'actualitat, l'ahir i l'avui, el passat i el present.

Perquè té la tendresa dels avis que la recorden, dels infants que la descobreixen, de la gent tota que l'espera, mira i admira, celebra i segueix.

Perquè és rica de plàstica, rica d'ambient, rica de temps, rica de batec.

Perquè és un element de cohesió social entre tots els espais de la ciutat. El barri convoca, el barri atreu, el barri imanta. I rius de gent de la Cervera alta, la que s'estén cap a ponent, cap al nord, conflueixen a Sant Magí. Als cultes que s'hi donen -missa d'alba, missa capvespral, adoració al Sant, visita a la cova-, als jocs de la mainada, a la relació veïnal, a la ballaruga de la nit.

Perquè és una festa acolorida (els cels de paper que cobreixen els carrers del barri), perfumada (l'espígol que n'amara el terra, i l'entrada de les cases,

¹ Text de l'autor, elegit "Maginet" aquell any 1996 i llegit pel seu nét Narcís durant el sopar de la festa; publicat a *Segarra* (1220, agost de 1996).

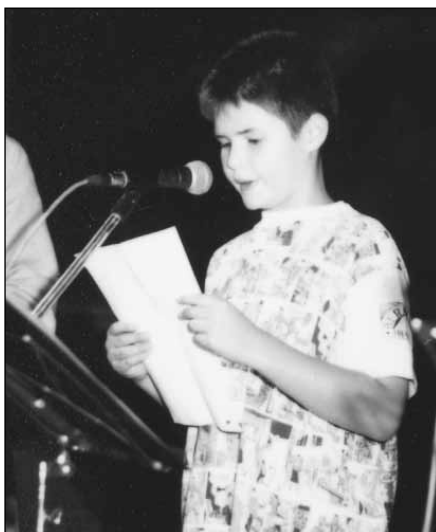
i la intimitat de la capella) i musicada (la marxa airosa de l'entrada de l'aigua, l'havanera cadenciosa del repartiment, la composta per Simó Giribet recollint en la suite "La Festa de Sant Magí" totes les notes artístiques i emocionals que la distingeixen).

Perquè té saba, a més d'arrel. I branques ufanoses que abracen geografia i temps, cases i generacions, persones i coses.

Perquè té vida creixent. Abans anaven a "fer el boix" a la Brufaganya, un grup reduït de veïns. Ara s'hi ajunten molts excursionistes, ciclistes, motoristes, genets... per fer més ample el testimoni, per recalcar més profundament la simpatia i l'adhesió.

Perquè, conscient de la seva importància, està segura de la seva continuïtat. "El Quadern de Sant Magí" que cada any s'edita, a més de consignar la festa de l'any i de resumir en una memòria els afanys i el treball que durant ell no s'adormen, conté abundant col·laboració literària i il·lustrada de molts cerverins que en glossen aspectes diferents, vessants múltiples d'abans i ara, pel camí de l'estampa viva o del record irisat pel temps. És quan l'anècdota, arrelada i florida, esdevé categoria.

Perquè el fonament i l'objectiu de la celebració és la voluntat. Voluntat de la Junta del Barri, dels veïns, dels seus simpatitzants, per tenir-la i mantenir-la sensible i ascendent. I voluntat de

El Narcís llegint el text del seu avi Ramon Turull.

servir amb ella la devoció al sant que la va inspirar i de retre homenatge al seu origen, la seva història i als que la van viure en el passat amb il·lusió de futur.

I perquè Sant Magí uneix cordialment els cerverins de fora amb els cerverins d'aquí. El multitudinari sopar a la Plaça, la vigília de la festa, és alguna cosa més que una trobada meticulosament organitzada amb balls de toia i joia al peu del campanar, sota els porxos, en un envelat d'estrelles. És el goig de la comunicació i de l'encaixada, de l'amistat entre els que sentim la Festa de Sant Magí des d'aquí, com un símbol emblemàtic de la ciutat, i els que la senten des de la distància, tendra i olorosa com un brot d'espígol, sempre viva en la solana més clara de l'esperit.